

ရွှေစာ
၀၁၆၀

မြေပင်

အမှားပြင်ခွင့်ပေးပါ

အခန်း (၁)

ရုန်းလေ နစ်လေ... လှုပ်လေ မြုပ်လေပါပဲ...

ကျန်မ နွံနစ်နေတယ် ထင်တယ်...

ဘယ်လိုမှ လှုပ်လို့ မရဘူး... မလှုပ်ဝံ့ဘူးပေါ့...

နွံ...

ဘယ်လိုနွံမျိုးလဲ...

သံယောဇဉ်နွံ မေတ္တာနွံပဲလေ...

အချစ်နွံတော့ မဟုတ်တန်ကောင်းပါဘူး...။

"သမီး ဘာလိုချင်လဲပြော"

"ရှင်"

စကားနည်း၍ အနေအေးသော မွေးစားဖခင် ဦးကျော်ခေါင်၏
နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံ ကြောင့် အနည်းငယ်

အံ့အားသင့်ကာ ကြောက်လန့်သွား၏။

"သမီးက တော်တယ်၊ သုံးဘာသာတောင် ပါတာပဲ"

"ဖေဖေတို့ က အကောင်းဆုံးဘော်ဒါမှာ အပ်ပေးတာကိုး၊ သမီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"သမီးကိုယ်တိုင်က မကြိုးစားရင် မရဘူးလေ"

ဦးကျော်ခေါင်က ဝမ်းသာအားရနှင့် လှိုက်လှဲဝမ်းသာနေသော အသံကြောင့် စံမှီရင်ထဲ အေးမြသွား သည် ။ သုံးနှစ်နီးပါး ထိန်းကျောင်းပေးလာသော မွေးစားမိဘနှစ်ပါးတို့ ၏ ကျေးဇူးပင် ဖြစ်သည် ။

"သမီးကို မိုးကုတ် ပတ္တမြားတစ်စုံ ဆုချရမယ်"

"မလိုပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သမီး မဝတ်တတ်ပါဘူး၊ ကိုးတန်းအောင်တုန်းက ဖေဖေတို့ ဆင်ပေးထားတာ တွေ ရှိနေပါတယ်"

"သိပ်လိမ္မာတဲ့ သမီး ... ကဲ... သမီး ကျူရှင်အုပ်စုကို ဖုန်းနဲ့ လှမ်းချိတ်လိုက်တော့ကွယ်၊ လူနှစ်ဆယ် စာ ကောင်းကောင်း ကျွေးလို့ ရတယ်"

"ကိုရဲလည်း အောင်တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့... သူ့အတွက်ရောဟင်"

"ညနေကျမှ သူတို့ ဘာသာ စားချင်ရာစားဖို့ ငွေပေးလိုက်မယ်၊ သမီးအတွက်ပဲလေ"

ပေပေတေတေနှင့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေဆိုတဲ့ ရဲဝင့်ခေါင်လည်း ယခုမှ ပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အောင်မြင်တော့သည် ။ ဘာအမြီးမှ မပါဘဲ

ရိုးရိုးရှင်းရှင်း အောင်ရုံသာ။

တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ဦးကျော်ခေါင် အိမ်မှာ အနားယူနေသည် ။
မနက်စောစော အောင်စာရင်းထကြည့်ထား၍ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေရော
ဆုစံမှီပါ အိပ်ငိုက်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးကျော်ခေါင်၏
တောင်းဆိုချက်အရ မန္တလေး နန်းကြီးသုပလုပ်ရင်းက ဆရာ ဆရာမနှင့်
သူငယ်ချင်းများကို ဖိတ်ကျွေးရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။

"သမီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆရာမတွေကို ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဖိတ်
လိုက်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဦးကျော်ခေါင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဖုန်းနားမှာ ထိုင်ကာ
သူငယ်ချင်းများ နှင့် ဆရာမခြောက်ဦးတို့ အား ဖုန်း ဖြင့် ဖိတ်လိုက်၏။

ဆယ်တန်းကို ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့သော မွေးစားသမီးအတွက်
ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် မွေးစားမိဘ နှစ်ပါး၏ ချီးမြှင့်မှုမှာ ဆုစံမှီအတွက်
ရင်ထဲလှိုက်ဖို့အောင် အထိ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ဦးကျော်ခေါင်က သူ့ဟမ်းဖုန်းဖြင့် တပည့်သုံးဦးအား လှမ်းခေါ်ကာ
အကျွေးအမွေးအတွက်ကို ဈေးဝယ် ခိုင်း၏။

"ဟာ... စံမှီတို့ က ပထမဦးဆုံးပဲဟေ့၊ နံနက်စာပဲနော်၊ အတော်ပဲ
မင်းထွဋ်က နေ့လယ်စာတဲ့ ၊ သူက လေးလုံး၊ နန္ဒီလင်းက
ငါးလုံးဆိုတော့ ညနေစာ၊ နောက် သူငယ်ချင်းတွေက မနက်ဖြန်မှ
အဦးဆုံး စာရင်းပေးပြီး လှည့်စားကြမယ်နော်"

ဆုစံမှီတို့ ဝိုင်းတွင် သူငယ်ချင်း ဆယ့်ငါးဦးရှိသည့် အနက်
ဂုဏ်ထူးရသူ ဆယ့်နှစ်ဦးမှာ သူမိ သူဘနှင့် သားသမီးအရင်းအချာများ

ဖြစ်သည် ။ ဆုစံမှီကသာ မွေးစားမိဘ၏ အရိပ်ကို
ခိုရသူဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခါ တစ်ရံ အားငယ်စိတ်ဝင်မိသည် ။

အခုတော့ အားငယ်စရာ မရှိတော့ပေ။ အရင်းအချာများ ထက်
သာလွန်စွာ မွေးစားသမီး၏ ဂုဏ်ပြုပွဲကို ပထမဦးဆုံး စီစဉ်ကာ
ဖိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"အားလုံး လူသုံးဆယ်စာ လုပ်မယ်၊ ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း
ဖိတ်ရမယ်၊ သမီး အန်တီလေးတို့ အန်ကယ် ကြီးတို့ ဆီလည်း
ဖုန်းဆက်လိုက် သမီး၊ သမီး ဆက်ပြီးသားကို စာရင်းအတိအကျ ပေး၊
အို... ရှုပ်ပါတယ်၊ ငါးဆယ်စာ လုပ်မယ်၊ အချို့ပွဲကတော့ ဆိုင်ကပဲ
လှမ်းမှာ မယ်"

တစ်အိမ်လုံး ပျားပန်းခတ် အလုပ်ရှုပ်သွားကြတော့သည် ။
ဦးကျော်ခေါင်ကိုယ်တိုင် ရုံးမသွားသေးဘဲ ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့်
အလုပ်များကာ ဇနီး ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေက ပါးစပ်နှင့် စီမံသမျှကို သူ၏
တပည့်မများကို လှမ်းမှာ ကာ ဖိတ်ကြားလိုက်၏။

"မေမေ သမီး ဘာဝိုင်းလုပ်ပေးရမလဲ"

"အမလေး မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဘယ်နှစ်နာရီ မှာ ထားလဲ"

"ဖေဖေက ဆယ်နာရီခွဲနဲ့ ဆယ့်တစ်နာရီက စရင် ကောင်းမယ်ဆိုလို့
ဆယ့်တစ်နာရီ မှာ ထားပါတယ်"

"အင်း... ဒါဆို သမီးက ထမင်းစားခန်းက စားပွဲကို
ဘေးနည်းနည်းရွှေ့၊ ခုံတွေကို ခင်းထား၊ ကိုကိုရဲ့ အခန်းက စားပွဲနဲ့
သမီးအခန်းက စားပွဲကို နှစ်လုံးဆက်ပြီး စားပွဲရှည်နှစ်လုံးဆို ရတယ်၊
ကား ဂို ဒေါ် င် ထဲ မှာ ပလတ်စတစ်ခုံတွေကို ဖုန်သုတ်ထား၊ အခု

ကိုးနာရီဆို တစ်နာရီအတွင်း ပြီးအောင်လုပ်၊ ပြီးတော့ ရေချိုး အလှ ပြင်ပြီး ဧည့်သည် ကို စောင့်နေတော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဆုစံမှီသည် ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက ဒီအိမ်မှာ ရောက်နေသဖြင့် အလှူအတန်း မကြာခဏ လုပ်လေ့ရှိ သည် ကို သိထားပြီး၍ ဧည့်ခန်း အလယ်မှာ ဆိုဖာဆက်တီများ ဘေးကပ်ကာ အခန်းကျယ်အောင် ဖန်တီးလိုက် ၏။

ထို့နောက် ထမင်းစားခန်းကျယ်ကြီးမှာ လူဆယ့်ခြောက်ယောက်ဆန့်အောင် ခုံကအစ ပြင်ဆင်ချထား လိုက်၏။

စားပွဲခင်းလှလှလေးများ နှင့် ပန်းအိုးများကိုပင် ထိုးထားကာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစိတ်များ ဖြင့် အလုပ်လုပ် ရာတွင် လျင်မြန်သွက်လက်နေ၏။

"မင်းထွဋ်ဦးကတော့ ဆရာဝန်လိုင်းပဲ လိုက်မယ်ပြောတာပဲ၊ အင်း... ငါလည်း ဆရာဝန်လိုင်း လိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ အို... မေမေတို့ အကုန်အကျများ ပါတယ်၊ ငါနဲ့ တန်တဲ့ လိုင်းပဲ ယူလိုက်တော့မယ်လေ"

ဆယ်နာရီဆယ်မိနစ်တွင် အားလုံးပြီးစီးသွား၍ ရေချိုးရင်း စိတ်ကူးယဉ်နေလိုက်သည် ။

"သမီးလေး ရေချိုးပြီးပြီလား၊ လှလှလေးပြင်နော်၊ ဒီမှာ ဖေဖေကုမ္ပဏီက မမခိုင်ကို ခေါ်ထားတယ်၊ ခိုင်ရေ မမသီးက ဘာမှ မပြင်တတ်ဘူး၊ မကြာခင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်တော့မှာ ဆိုတော့ သမီးလေး အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် ခရမ်လေးတွေ ဝယ်ပေးရဦးမှာ "

ရေချိုးပြီးစ ဝင်းနုနေသော ဆုစံမှီ၏ နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။ ။

"အင်း... ပါးလေးတွေက အကြောစိမ်းလေးတွေနဲ့ စိမ်းနုနေတဲ့ မွေးညှင်းလေးတွေပါ ရှိနေတာပဲ၊ ဒီ ဆယ်တန်းနှစ်မှာ မှ ညီမလေးကို မတွေ့ဖြစ်တာပါ။ သိပ်လှလာတာပဲ မမရယ်၊ ဘာမိတ်ကပ်မှ လိမ်းဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဆရာက ဝတ်စုံတစ်စုံမှာ လိုက်တယ်၊ ဒီနေ့မှာ ဝတ်ဖို့ တဲ့ ၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အရောင်ဆိုလို့ ပန်းနုရောင် ဝယ်လာတာ"

ဦးကျော်ခေါင်၏ အတွင်းရေးမှူး မခိုင်နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေက ဆုစံမှီကို ကြည့်ကာ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့် နေသဖြင့် စံမှီက မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"အတော်ပဲ မေမေတို့ ဆုချမယ့် ပတ္တမြားတစ်စုံနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ"

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေနှင့် မခိုင်တို့ ဝိုင်း၍ ပြင်ဆင်ပေးနေသည် ကို ငြိမ်၍ ခံယူပြီး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာမှု အရှိန်ကြောင့် စကားပင် မပြောနိုင်ခဲ့ပေ။

မွေးစားမိဘနှစ်ပါး၏ ဂရုစိုက်မှု ကြင်နာမှုနှင့် မိမိ၏ အောင်မြင်မှုတို့ ကြောင့် ဝမ်းသာနေပြီး လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားကြသော မိဘနှစ်ပါးကို သတိရစိတ်နှင့် ဝမ်းနည်းသတိရကာ မျက်ရည်များ ပါ ရစ်ဝဲ လာလေသည်။ ။

ပန်းရင့်ရောင် ပိုးပျော့ဂါဝန်လေးမှာ စံမှီ၏ လှပသော အသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်ပြီး ဒေါ်ကြည်ကြည် ဆွေကမူ နားကပ်ရော လည်ဆွဲရော လက်စွပ်ပါ ပတ္တမြားနှင့် လှဲလှယ်ဝတ်ပေးလိုက်၏။ မခိုင်ကမူ စံမှီ၏ ဆံပင် ပျော့ပျော့ဖြောင့်ဖြောင့်လေးကို လှပအောင် သေသေချာချာ ဖြီးပေးပြီး ဆံပင်ဖြောင့်စမင်းစေရန် ပုံပါသွင်းပေး လိုက်သေးသည်။ ။

ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းနီကို ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေ၏ ဘူးထဲမှ လိုက်ဖက်မည့် ပန်းဆီရောင်လေးကို ဆိုးပေး လိုက်၏။

"သိပ်လှတာပဲ ညီမလေးရယ်"

"ဟုတ်ပါကွယ်၊ ငါ့သမီးလေး သိပ်လှတာ အခုမှ ပဲ မေမေမြင်တော့တယ်၊ လာ လာ ဖေဖေကို ပြရအောင်၊ ဖေဖေက ရုံးတောင်မသွားသေးဘဲနဲ့ သမီးရဲ့ ပွဲကို စောင့်နေတာ၊ မနက်စာ စားပြီးမှ သွားမှာ "

စံမှီ၏ မိဘအရင်းများမှာ ရိုးသားသော တောင်သူများ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးအား ရိုးရိုးကုတ်ကုတ်သာ နေစေသည် ။ မိန်းမပီသစွာ နေထိုင်တတ်အောင် သင်ပေးသည် ။

မွေးစားမိဘများကမူ အဝတ်အစား အလှအပများကို အဓိကဦးစားပေး အလေးထားတတ်၏။

စံမှီကို လိုအပ်သည် များ ဝယ်ခြမ်းပေးသော်လည်း စံမှီက မသုံးတတ်၍ ရိုးရိုးအဝတ်ကိုသာ ဝတ်ခဲ့၏။ ယခုမှ ဦးကျော်ခေါင်က အလေးထားမှာ လိုက်သော ဆုနှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေ ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ပေး၍ စံမှီမှာ မငြင်းသာသော်လည်း မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေခဲ့၏။

"ဖေကြီးရေ သမီးကိုကြည့်စမ်း"

"ဟာ... ငါ့သမီးလေးက သိပ်လှပါလားကွယ်"

မီးဖိုချောင်အဖွဲ့နှင့် တစ်အိမ်လုံးက ဆုစံမှီကို ဝိုင်း၍ ချီးကျူးနေသဖြင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွား ၏။

"နှစ်ချင်းပေါက်ကို ဒီသုံးခုနဲ့ အောင်တာ တော်တာပေါ့ကွာ၊
ငါ့သမီးလေးကို ထပ်ပြီး ဆုပေးရဦးမယ်"

"လူလည်း လှ ပညာလည်း တော် လိမ္မာရေးခြားကလည်း ရှိနဲ့ "

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေ၏ အစ်မကြီး အပျိုကြီး ဒေါ်မိမိဆွေက ဆုစံမှီကို
ချီးကျူးရင်းက သူ့လက်တွင် အမြဲစွပ်ထားသော ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို
ချွတ်ကာ ဆုစံမှီ၏ ညာဘက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်ပေးလိုက်၏။

"အာ... ကြီးကြီးရယ် မလုပ်ပါနဲ့ "

"အို... သမီးလေးကို ကြီးမေက ဆုချတာပဲ၊ သမီးလေးက
ကြီး မေ အ ပေါ် မှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ သမီးလေး ပဲ၊ ကြီးမေ
ငယ်ငယ်တည်းက ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်လေးက သမီးလက်နဲ့
အတော်ပဲ ကြည့်စမ်းပါဦး လှလိုက် တာ"

အပျိုကြီးပီပီ အလွန်ကပ်စေးနဲ့ပြီး တွန့်တိုတတ်သော
ဒေါ်မိမိဆွေကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ပင်
အံ့ဩသွားကြသည် ။ သို့ရာတွင် မနှစ်က ဒေါ်မိမိဆွေ လေဖြတ်သွား၍
အိပ်ရာထဲလဲသွားစဉ်က ပြန်၍ မတ်ထူ နိုင်အောင် ဆုစံမှီက အနီးကပ်
ပြုစုခဲ့သည် ။

ရောက်ကာစက သူများ သားသမီးအား မွေးစားရပါ့မလား
ငြူစုခဲ့ဖူးသော်လည်း တစ်လနှစ်လကြာသော အခါ လူကြီးမိဘအပေါ်
သိတတ်လွန်း အလိုက်သိလွန်းသောကြောင့် ဒေါ်မိမိဆွေ မငြူစုတော့ဘဲ
ချစ်သွားတော့ သည် ။

"သိပ်လိမ္မာတဲ့ သမီးလေးကို ဒို့အိမ်ပေါ်အရောက်ပို့၌ ပေးတဲ့
ကံတရားကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်"

ဒေါ်မိမိဆွေ စကားမဆုံးမီတွင် အိမ်ရှေ့သို့ ပါဂျဲရိုးကားတစ်စီး ထိုးရပ် လာပြီး ကားပေါ်မှ ကောင် ကလေးဆယ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။ ။

"ဒက်ဒီ မာမီ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

"ဟော... သား ကိုရဲ ပြန် လာပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့ အားလုံး အောင်ကြလား"

"တစ်ဝက်ကြီးတောင် အောင်တာပဲ တော်ပြီပေါ့၊ ဒယ်တို့ မားတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲလို့ "

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေနှင့် ဦးကျော်ခေါင်တို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ရဲဝင့်ခေါင်ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး လှုပ်ခတ်သွားတော့သည်။ ။

"ဒယ်... သားငွေမလောက်လို့ သားကိုဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ တစ်ပုံးလောက်"

"ဟော..."

စကားပြောရင်း ရဲဝင့်ခေါင်၏ မျက်လုံးများမှာ တစ်အိမ်လုံးကို ဝေဝဲအကဲခတ်လိုက်သည်။ ။

"အော်..."

လှပစွာ ဝတ်စားထားသော ဆုစံမှီကိုတွေ့ရ၍ သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံမှ တင်းကနဲဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် စုရုံး နေသော အိမ်သားများ ၊ ဖခင်ရုံးမှ ဝန်ထမ်းများ နှင့် အလှူအတန်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ပြင်ဆင်ထားသော အိမ် အနေအထားကို တွေ့ရသောအခါ ချက်ချင်း ကားပေါ်မှ သူငယ်ချင်းများ ဘက်သို့ လှည့်ကာ အော်လိုက်၏။

"အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတို့ ယောက်ဖတို့ ယောက်ပုတို့ ယောက်ရူးတို့ ဝမ်းဟာနေတာကို ပဏာမ ဝင်ဖြည့်ကြရအောင် လာကြဟေ့"

"ဟုတ်ပြီ"

"လန်းသွားပြီဟေ့... လန်းပြီ"

"ပွဲတော်ကြီးလား"

ဘယ်သူ ဘာမှ မပြောမီ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝုန်းခိုင်းကြွကာ ဝင်လာသော ကောင်ကလေးတစ်အုပ်ကို ကြည့် ကာ ဦးကျော်ခေါင်တို့ လင်မယားမှာ ဘာမျှမပြောသာတော့ပေ။

"ကဲ... ကဲ... ငါ့သားလေးလည်း အောင်တာပဲကွယ်၊ ပြင်ပေးလိုက်ကြ၊ အတော်ပဲ ကျက်နေပြီ၊ လာ လာ ကလေးတို့ လာကြ"

အပျိုကြီးက သူ့အသည်းကျော် တူတော်မောင်အား ကပျာကယာဆီးကြို၍ ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံး လှုပ်ရှားသွားတော့သည် ။

ဆုစံမှီက ရဲဝင့်ခေါင်နှင့် အပေါင်းအသင်းများ ၏ မျက်လုံးအစုံနှစ်ဆယ်ကျော်တို့ ၏ စုပြုံကြည့်ခြင်း ခံရ သောအခါ အထိတ်တလန့်နှင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွား၏။

"ဟင်း... ဒီသုံးလုံးလေး ရတာနဲ့ ဘဝင်လေရိုက်နေတဲ့ အမူအရာနဲ့ "

သူငယ်ချင်းများကို လှည့်ကာပြောလိုက်သော လေသံက ဆုစံမှီနောက်သို့ ပြေးလိုက် လာလေသည် ။

"ဟင်း"

ဤအိမ်တွင် အိမ်သားများ စွာရှိကြသော်လည်း
ရဲဝင့်ခေါင်တစ်ယောက်သာလျှင် သူမအပေါ်မှာ အမြင် မကြည်လင်ဘဲ
ရန်သူလို ဆက်ဆံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆုစံမှီက တစ်အိမ်သားလုံးအပေါ် လိုက်လျော၍ အောက်ကျခံကာ
သူမအား သနားအောင် ချစ်အောင် ပြုမူခဲ့သော်လည်း
ရဲဝင့်ခေါင်ကိုတော့ ချစ်ခင်အောင်နေ၍ မရပေ။

အစဉ်အမြဲ သူမအပေါ်ရန်လုပ်၍ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ
စည်းရုံး၍ မရသောကြောင့် ဆုစံမှီ ကိုယ်တိုင် ခပ်ဝေးဝေးပင်
ရှောင်ဖယ်နေလိုက်သည်။

ချက်ချင်း ဧည့်ခန်းတွင် ဆူညံသွား၏။

ဆုစံမှီက နာရီကို လှမ်းကြည့်ရာတွင်
ဆယ်နာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်ရှိပြီမို့ မိမိသူငယ်ချင်းများ ဆရာမ များ နှင့်
တိုးမှာ စိုးရိမ်သွားသည်။

"ဟာ... ဒုက္ခပဲ၊ မကျန်တော့ရင် အရှက်ကွဲတော့မှာ ပဲ"

ဆုစံမှီရင်ထဲ ပူသွားပြီး ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲမှ
ထွက်ကာ ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း ကို ဖြတ်၍ မီးဖိုချောင်ထဲသို့
ဝင်လာခဲ့၏။

"မေမေ လောက်ပါ့မလားဟင်"

"အေး စားအားကောင်းတော့ တစ်ယောက်ကို သုံးပန်းကန်လောက်
စားတာ၊ နေ နေ ကိစ္စမရှိဘူး၊ သမီး လေး မပူနဲ့ မေမေ ဒန်ပေါက်မှာ
ပေးမယ်နော် သမီး စိတ်မပူနဲ့ "

ချက်ချင်းပင် ခင်ပွန်းထံသွား၍ တီးတိုးပြောပြီး ဒန်ပေါက် အော်ဒါကို

ဖုန်းနှင့် ချက်ချင်းမှာ ကာ အချို့ပွဲ ထပ်ဝယ်ရန်က အစ စီစဉ်လိုက်ရ၏။

မွေးစားမိဘနှစ်ပါး၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားလှပေသည် ။ ဒီအဖေနဲ့ အမေက ဒီလောက်သဘောကောင်း ပြီး သူတို့ ရဲ့ သားက ဘာလို့ များ စိတ်သဘောထား သေးသိမ်ရပါလိမ့်။

ထပ်မံ၍ သူတို့ ရှေ့မှ မဖြတ်ချင်၍ မီးဖိုချောင်နောက်ပေါက်မှ နေ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာလိုက်သည် ။ မိုးရိပ်မှာ မှီ င်းမှုန်နေသော်လည်း လေအေးအေးလေး တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေသဖြင့် သူမစိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် ကြည် လင်သွားလေသည် ။

အရောင်အသွေးစုံလင်သော လိပ်ပြာငယ်လေးများကလည်း မိုးမရွာမီ သူတို့ ၏ အာဟာရအတွက် ပန်း ဝတ်ရည်လေးများကြားမှာ ဝဲပျံရှာဖွေလျက်။

ပွင့်ကာစ အနီရင့်ရင့် နှင်းဆီတစ်ပွင့်နားတွင် လိပ်ပြာ အဝါနုရောင်နှင့် ရွှေဝါရောင်လိပ်ပြာလေးတို့ ဝဲပျံ ကာ သူနားနိုးနိုး ငါ နားရနိုးနိုးနှင့် ရစ်သီသီလုပ်နေသည် ကို ဆုစံမှီက စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့်ရင်း...

"ပန်းလေးရယ်၊ နင် ဘယ်သူ့ကို နားခွင့်ပေးမှာ လဲဟင်"

ပန်းလေးနားကပ်၍ ငုံ့ကြည့်ရင်း တိုးတိုးလေး မေးလိုက်စဉ် လင်းကနဲ့ ဖြစ်သွားသဖြင့် အံ့အားသင့် သွား၏။

"အော်"

"အော် မင်းထွဋ်ဦး"

ဆုစံမှီ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးလိုက်၏။ ဆယ်ယောက်ဝိုင်း
စာသင်သားအချင်းချင်းမို့ မျက်မှန်းတန်းမိသော် လည်း

သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားမပြောဖြစ်ပေ။

သူ့လက်ထဲတွင် ဒီဂျစ်တယ်ကင်မရာလေး ပါလာသည် ။

"ဆုစံမှီ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ အတူ မင်းက သိပ်လှပနေတာပါလား"

ရှက်စနိုးပြီးလိုက်ရင်း...

"ဒို့ထက် အများကြီးသာတဲ့ သူကို ဒို့ကဂုဏ်ပြုပါတယ်၊ ပထမဦးဆုံးရောက်လာတဲ့ သူပဲမို့ ဒီမှာ ခဏထိုင် လေ၊ အိမ်ထဲမှာ အစ်ကို့သူငယ်ချင်းတွေရောက်နေလို့ လူများ နေတယ်"

"မင်း အစ်ကိုရော အောင်လား"

"အောင်ပါတယ်"

ဒီပါသေးလားဟု မမေးသေးတာကို တိတ်တခိုး ကျေးဇူးတင်မိသည်

။

"အခုပဲ ဒက်ဒီက ဒို့ကိုဝယ်ပေးပြီး ဂုဏ်ပြုလိုက်တာလေ၊ ဒို့ကင်မရာထဲမှာ မင်းကို အရင်ဆုံးရိုက်မယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စောစောထွက်လာတာ၊ ကဲ... ပထမဆုံး အောင်မြင်မှု အမှတ်တရပေါ့၊ ခုန နှင်းဆီပန်းနီ လေးနား ရပ်ပါဦး သိပ်လှတာပဲ"

ဆုစံမှီက မငြင်းသာတော့ဘဲ စောစောက လိပ်ပြာလေးနှစ်ကောင်ဝဲနေသော နှင်းဆီနီလေးကို ငဲ့ကြည့် လိုက်၏။ အဝါနုရောင် လိပ်ပြာလေးက နှင်းဆီနီလေး၏ ဝတ်ရည်ကို အားပါးတရ စုတ်ယူနေသည် ကို တွေ့ လိုက်ရ၏။ ရွှေဝါရောင်လိပ်ပြာလေးက အနားမှာ ရစ်ဝဲကာ နှင်းဆီနီနှင့် လွဲချော်ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းနေဟန် နှင့် အနားမှာ မခွာတော့ပေ။

ဆုစံမှီရင်ထဲမှာ ရွှေဝါရောင်လိပ်ပြာလေးအတွက် ရင်နှင့်သွား၏။

"ဆုစံမှီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုယ့်ပြောတာ မကြားဘူးလား"

"ဟင်း ခုနက လိပ်ပြာနှစ်ကောင်လေ၊ ဒီနှင်းဆီနီရဲ့ ဝတ်ရည်ကို စုတ်သောက်ဖို့ ချောင်းနေကြတာ၊ အခု ဒီအကောင်က ရသွားတော့ ရွှေဝါရောင်လိပ်ပြာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ"

"အော်... ဆုစံမှီ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငေးနေတာဟာ ကိုယ့်အတွက် သိပ်လှပတဲ့ ရိုက်ကွက်ကလေး တစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်၊ လိပ်ပြာလေးနှစ်ကောင်ပါ ပါတယ်၊ သိပ်လှပတဲ့ ပုံလေးကို ကူးပေးမယ်၊ လာ ဟိုနားက ကျောက်ခက်ပင်လေးနားမှာ တစ်ပုံရိုက်မယ်"

ပျော်ရွှင်သော နေ့တစ်နေ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရအောင် အစွမ်းကုန် လိုက်လျောပေးမည် ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်ဖြင့် သူစိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးစွာ စကားပြော ပြီး ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

လေတဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေ၍ ဆုစံမှီ၏ ပိုးဂါဝန်လေးမှာ လေထဲလွင့်နေသလို ခါးစည်းကြိုးလေးနှင့် ခါးလယ်ခန့်ရှိ ဆံပင်ရှည်လေးမှာ လေထဲမှာ တလူလူလွင့်လျက်။

ဆုစံမှီက မျက်နှာမှာ အုပ်လာတဲ့ ဆံပင်များကို လက်နှင့် ဖမ်းသိမ်းနေစဉ် အလင်းလေးများ တဖျပ်ဖျပ် နှင့် ...

"နေပါဦး ဒို့ဆံပင်တွေ ပွနေတာပဲ၊ လေက သိပ်တိုက်တာ"

"အဲဒါလေးကိုက သိပ်လှပတဲ့ ရိုက်ကွက်ပဲ"

"ဆုစံမှီ"

"အင်"

ရုတ်တရက် မိုးချုန်းသံကြောင့် ဆုစံမှီအလန့်တကြား ဖြစ်သွား၏။
ဘယ်အချိန်တည်းက ပေါ်တီခုံ အောက် ရောက်နေသည် မသိ၊
ရဲဝင့်ခေါင်၏ စူးစူးရဲရဲကြည့်ခြင်းနှင့် ဟိန်းဟောက်၍ ခေါ်လိုက်သော
အသံ ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

"အိမ်ထဲမှာ ပန်းကန်တွေ သွားသိမ်းလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ ဝမ်းနည်းသွား၏။
သူစိမ်းယောက်ျားလေးရှေ့မှာ မိမိကို ချိုးနှိမ်ရင်း ပြော လိုက်သဖြင့်
ရှက်လည်း ရှက်သွား၏။ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက် ရဲဝင့်ခေါင်ကို
ကြည့်ရင်း ပြောရမည့် စကားလုံး များ ရှာမရဖြစ်နေစဉ်...

"ဟေး စံမှီ မင်းထွဋ် အမယ် စောစောရောက်ပြီး ဝါးနှင့် နေပြီလား၊
သစ္စာဖောက်ရင်တော့ အသိပဲ ဟေ့"

ဆန်နီကားပေါ်မှ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးသုံးဦးနှင့်
ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် ဆင်းလာကာ အော် ဟစ်လိုက်သဖြင့်
အခြေအနေမှာ ပြောင်းလွဲသွားတော့သည် ။

ရဲဝင့်ခေါင်နှင့် သူငယ်ချင်းများက မုန့်များ အအေးများကိုင်ကာ
ပါဂျဲရီးကားပေါ် ပြေးတက်ကာ...

"သိုင်းကျူး ညီမလေးရေ၊ ဒီထက်ပိုပြီး အောင်မြင်ပါစေ၊ နောက်မှ
များများ စားမယ်နော်၊ အခုတော့ နည်းနည်းပဲ စားမယ်"

"စံမှီ ညီမလေးက သိပ်ထူးချွန်တာ အစ်ကိုတို့ က ဂုဏ်ပြုပါတယ်"

"ဘက်စုံ လှပစိုပြည်ပါစေ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ပြောကာ ကားမောင်းထွက်သွားသဖြင့် ဆုစံမှီမှာ သက်ပြင်းမောကြီးချကာ စိတ်ပေါ့ပါးသွားတော့သည်။ ။

စောစောက စက္ကန့်ပိုင်းလေး စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသဖြင့် ချွေးများ ပင်စို့ထွက် လာလေသည်။ ။

ဆုစံမှီ၏ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း မေဇော်က အနားကပ်၍ ...

"မင်းရဲ့ ဘင်္ဂလားအစ်ကိုရော အောင်လား"

"ငါ့ကို အဲသလို မနောက်နဲ့ ကွာ"

မျက်နှာလေးမှာ ဂါဝန်လေးနှင့် အပြိုင် ပန်းနုရောင်လွှမ်းသွားသည်။ ။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ယောက်မရယ်၊ အစ်ကိုအောင်မှ ယောက်မတော်မှာ နော်၊ မအောင်ရင် မတော်ဘူး"

"အမယ် သူ့အစ်ကိုက တကယ့်လူကြမ်းကြီးပဲ၊ ကြောက်စရာကြီး ငါတော့ ယောက်မ မတော်ရဲပါဘူး၊ မသကာ ဒို့မင်းထွဋ်ကိုဆို တော်သေးရဲ့ "

အသံနှိမ့်ကာ ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေသော မင်းထွဋ်ဦးကို မျက်လုံးစွေကြည့်ကာ တိုးဖွဖွလေး ပြော လိုက်သဖြင့် ဆုစံမှီ ပြုံးလိုက်၏။

"မိန်းမ သူ အစောကြီးရောက်ပြီး မင်းကို ဘာပြောလဲ"

"ရှား တိုးတိုး ဂုဏ်ပြုတာပေါ့"

"ဘာလဲ အကြင်နာလေးနဲ့ လား"

"သွားစမ်း"

"ဒီလောက် အရေးပေးစရာ မလိုပါဘူး ဒက်ဒီရာ၊ တော်ကြာ ခေါင်းပေါ်ရောက်သွားမယ်"

"အောင်မာ ခွေးမသား ငါ့ကို မင်းပြောစရာမလိုဘူး၊ ငါ့လုပ်စာ စားနေတာ ငါ လုပ်ကျွေးနေရတာ ငါ့ ဘာသာငါ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူ့ကိုပေးပေး မင်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ"

ဆုစံမှီ ခြေလှမ်းလေးများ တုန်သွား၏။ ဦးကျော်ခေါင် ရုံးမှ ပြန်လာ၍ ရှောက်သီးနှင့် ပျားရည်ဖျော်ကာ သွားပေးမည်အပြု ဧည့်ခန်းမှ ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် လှည့်ထွက်သွားမည်အပြု...

"မွေးစားတဲ့ ကောင်မလေးကို သားရင်းနဲ့ တန်းတူ အခွင့်အရေးပေးတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ ဒက်ဒီ"

"ဘာဖြစ်လဲ သူတော်တာပဲလေ၊ မင်းထက်တော်လို့ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်လို့ ဒီတွေပါလို့ ငါဆုချတာပေါ့ ကွ၊ မင်းပိုလိုချင်ရင် သူ့ထက်ပိုတော်အောင် ကြိုးစားပေါ့ကွ၊ နောက်ထပ် ငါ့ကို ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့ တော့ ငါ့ လက်သီးက နားပူလာရင် သည်းခံပြီး ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်"

မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာစဉ် ဒေါ်မိမိဆွေ၏ ကရုဏာမျက်ဝန်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ဆုစံမှီ၏ ပခုံးကို ဖွဖွလေး ဖက်ကာ...

"ဗိုလ်လုပွဲဆိုတာ ပြိုင်ဘက်ကို အလဲထိုးချင်တဲ့ စိတ်ကလေးတော့ ရှိတာပဲ သမီးရယ်"

"သမီးက ကိုရဲနဲ့ ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေရယ်၊ သမီး ကိုရဲကို အမြဲအရှုံးပေးပါတယ်"

"သည်းခံခွင့်လွှတ်တာဟာ တစ်နေ့မှာ အောင်နိုင်မှာ ပါ သမီးလေးရယ်၊ ကိုရဲက ရန်လိုတာဟာ အရင်က တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အချစ်တွေ သူတစ်ယောက်တည်း စုရထားပြီးမှ အခု သမီးကို ခွဲပေးရတာ မနာလိုလို့ ပါ၊ အရေးထဲ မတ်တော်မောင်က သမီးနဲ့ နှိုင်းနှိုင်းပြီး ပြောနေလို့ သူက ပိုမကျေနပ်တာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ သမီး နားလည်ပါတယ် ကြီးမေ"

"အေးအေး သည်းခံခြင်းဟာ အရာရာကို အောင်နိုင်ပါတယ် သမီးလေးရယ်"

ဒေါ်မိမိဆွေက နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး ဆုစံမှီ သွားမပို့ဖြစ်သော ဖျော်ရည်ပန်းကန်လေးကို သူ့ဘာသာသူ ယူကာ ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာလိုက်၏။

ဆုစံမှီ မီးဖိုထဲတွင် ဒေါ်သောင်းနှင့် အတူတူ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေသဖြင့် စောစောက ရဲဝင့်ခေါင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်ပြောသော စကားကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားစဉ်...

"သမီးရေ စံမှီ"

"ရှင်"

ခေါ်သံအဆုံးတွင် ထူးသံနှင့် အတူ လက်သုတ်ပြီးသည် နှင့် ဧည့်ခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်သွားတော့ သည် ။

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေက ပန်းအိုးလေးကို ပြင်ဆင်နေသည် ။ စားပွဲပေါ်မှာ သာယာသော ချိုးငှက်အော်သံ မြည်နေသည့် ဖုန်းသံကို

ကြားရ၏။

"ကုကူ ... ကုကူ... ကုကူ"

"ကိုင်လိုက်ဦး သမီး မေမေ မအားလို့ "

လက်ကို ပိုခြောက်စေရန် ဂါဝန်နှင့် သုတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကို
ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

"ဟယ်လို"

"သမီးလေး သမီးစာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တဲ့ အတွက်
ဖေဖေက လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာ"

"ဟာ... ဖေဖေ"

"ဒါက ဖေဖေလက်ဆောင်နော်"

ရင် ထဲမှာ လှုပ်ကနဲ တုန်ရီသွားပြီး မျက်ရည်များ ပင် စီးကျ
လာလေသည် ။ ဖုန်းကို ရုတ်တရက် မပိတ် သေးဘဲ ငေးကြောင်ကြောင်
ဖြစ်သွား၏။

"ပုံစံလေးကို ကြိုက်ရဲ့ လား သမီး"

"မေမေရယ်"

မိခင်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ပြီး
တသိမ့်သိမ့်ငိုချလိုက်တော့သည် ။ ဒါကြောင့် လည်း စောစောက
သားအဖနှစ်ယောက် စကားများကြတာကိုး။

"မေမေရယ် အဲဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတာကို သမီး မယူရဲပါဘူး၊
မေမေပဲ ကိုင်ပါနော် မေမေ"

"မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ သမီးကို ဆုချတာပဲ။ သမီးလေး

ဆေးကျောင်းတက်ရင် ကိုင်ရတာပေါ့ကွယ်"

"ဆေးကျောင်း"

ဆုစံမှီ အစဉ်အမြဲ စိတ်ကူးယဉ်နေသော ဆရာဝန်မကြီးအဖြစ်သို့ မိခင်က အရောက်တွန်းပို့ပေးတော့ မည်ကို သိရသောအခါ အံ့သြဝမ်းသာလျက်။

"မေမေရယ် ငွေတွေ သိပ်ကုန်နေပါ့မယ်"

"ငွေကုန်တာ အရေးမကြီးပါဘူး သမီးရယ်၊ မေမေတို့ ရှာထားတာဟာ သားနဲ့ သမီးအတွက်ပါပဲ သုံး မကုန်ပါဘူးကွယ်"

ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်သောအခါ ရင်ထဲထိတ်သွား၏။ ရဲဝင့်ခေါင်၏ အသံကို ကြားယောင်ကာ သက်ပြင်း လေး သဲ့သဲ့ချမိလိုက်သည် ။

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေက ဆုစံမှီ၏ ဖုန်းထဲသို့ နံပါတ်ကလေးများ ထည့်ပေးလိုက်သည် ။

"ဖေဖေဖုန်းနံပါတ်ရယ်၊ ကိုကိုဖုန်းနံပါတ်ရယ်၊ အိမ်နံပါတ်ရယ်ကို ထည့်ထားလိုက်၊ ဓာတ်ခဲက အပိုနှစ် လုံးပေးထားမယ် သမီး၊ ဒါက အားသွင်းစက်၊ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖုန်းနံပါတ်ကို ထည့်ထားလိုက်ပေါ့၊ တကယ်လို့ ဖုန်းခေါ်ချင်ရင် ဒီနံပါတ်လေးကို နှိပ်လိုက်ရုံပဲ"

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေက တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ဖုန်း၏ သုံးစွဲပုံစနစ်အကြောင်းကို ပြောပြနေသည် ။

ဆုစံမှီ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြည်နူးဝမ်းသာမိသော်လည်း ရဲဝင့်ခေါင်ကို အလိုလိုကြောက်ရွံ့နေမိသည် ။ ဘာကြောင့် များ မိ မိ အ ပေါ် မှာ စိမ်းကားပြတ်တောက်ခဲ့ရပါလိမ့်။ တကယ်တော့

တစ်ဦးတည်းသောသား၊ အဖော် မရှိသော သူ့အတွက် မိမိအား ညီမလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားသင့်ပါလျက် ဘာလို့ များ မုန်းတီးနေရပါ လိမ့်၊

"ကဲ သမီး ဒီဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်စမ်း"

အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်ခိုင်းသဖြင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေထည့်ပေးထားသော နံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ အိမ်ဖုန်း မြည် လာပြီး ကိုင်မည့် သူမရှိဖြစ်နေစဉ် ဒေါ်မိမိဆွေက ကပျာကယာ ထွက်လာ၍ ...

"ဟဲ့ ဖုန်းလာနေတာ ဘယ်သူမှ မကိုင်ကြဘူး"

ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိပြောရင်းက ဖုန်းကိုလာကိုင်သောအခါ ဆုစံမှီနှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေက ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်ပြီး...

"ဟဲ ... လို ... ဟယ်လို..."

"ကြီးမိ... ဘာစားနေလဲ"

"အမယ် ကျုပ် ဘာမှ မစားပေါင်တော်၊ အခုပဲ အိမ်သာထဲက ထွက်လာတာ ဘာလဲ ကျုပ်က ညည်း အတွက် ယူလာခဲ့ရမှာ လား"

"ဟာ... ကြီးမိ"

"ဟုတ်တယ်လေ ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲအေ၊ ညည်းတို့ သားအမိက ကျုပ်ကိုများ မသိဘူးထင် လို့ လားဟင်၊ ဒီလောက်တော့ လည်ပါတယ်နော်"

"ဝှပ်"

"ဟာ"

ဆုစံမှီ လျှာလေးထုတ်ကာ ရယ်မောလိုက်၏။ ဒေါ်မိမိဆွေကလည်း

ဘာရမလဲဟူသော သဘောနှင့် မျက်နှာကိုချီကာ မေးဆတ်ပြပြီး သူတင်ပါးကြီး တရမ်းရမ်းနှင့် ထွက်သွားလေသည်။ ။

ဆုစံမှီနှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေတို့ ရယ်မောမိလိုက်ကြသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဤအိမ်၏ အရိပ်နှင့် မိသားစုတို့ ၏ ဘဝမှာ နွေးထွေးလွန်းတာကြောင့် ဆုစံမှီရင်မှာ ချမ်းမြေ့ရသော်လည်း ရဲဝင့်ခေါင်ရောက်လာလျှင် အစဉ်အမြဲ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။ ။

"ကိုရဲ နံပါတ်နဲ့ သမီးနံပါတ် တစ်လုံးတည်းကွာတယ် သိလား၊ ကဲ အိမ်သားတွေ သိရအောင် ရေးထား လိုက်ပါဦး။"

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေစကားကြောင့် ဆုစံမှီက ဂျိုက်ဘုတ်မှာ ရေးနေစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် လန့်သွား ၏။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဖုန်းမြည်သံက ချိုးကူသံလေးဖြစ်သော်လည်း ရုတ်တရက်မို့ တုန်ခါပြီး လန့် သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆွေက အိမ်ပေါ်ထပ်တက်သွားသဖြင့် ဆုစံမှီသည် မိမိထံသို့ ပထမဦးဆုံးလာသော ဖုန်း ဖြစ်၍ ဖခင်ထံမှ ထင်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်ကိုမကြည့်ဘဲ နားထောင်လိုက်၏။

"ဟဲလို"

"အမယ် ဖုန်းရထားတယ်ဆိုလို့ သိပ်ဘဝင်ကိုင်ပြီး အိုက်တင်တွေများ နေတာပေါ့ ဟုတ်လား။"

"ရှင်"

ရဲဝင့်ခေါင်၏ ပီပီသသ အသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် အားငယ်သွားသည်။ ။

"နင့်ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး ရည်းစားနဲ့ ဖုန်းပြောမလို့ ဟုတ်လား၊ ပိတ်ထားစမ်း၊ မပြောနဲ့ ဖုန်းဖိုးကုန်တယ်၊ ငါ နဲ့ ခြေရာလိုက်မတိုင်းနဲ့ နင် နေရာယူတာ များ လှပြီနော်၊ ချွေပစ်ပြီး ငါ့မိဘတွေဆီက ညာစားနေတာ ငါ မသိဘူး များ မှတ်လို့ လား"

ရဲဝင့်ခေါင်စကားမဆုံးမီ ဖုန်းပိတ်ချလိုက်၏။ နောက်ထပ် ထပ်ခေါ်လို့ မရအောင် တစ်ခါတည်းပိတ် လိုက်ပြီး မိမိအိပ်ခန်းထဲ ဝင်ကာ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် တိတ်တခိုး ငိုရှိုက်လိုက်သည် ။

ဒေါ်မိမိဆွေမှာ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ နားလည်လိုက်သည် ။

တူတော်မောင် ရဲဝင့်ခေါင်၏ မနာလိုကြီးသောစိတ်ကို နားလည်မိ၍ သက်ပြင်းခါခါချမိလိုက်ရုံကလွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပေ။

ရဲဝင့်ခေါင်သည် မိဘနှစ်ပါးကို မပြောရဲသော်လည်း အလိုလိုက်သော ကြီးတော်ကိုတော့ တတွတ်တွတ် နှင့် ဆုစံမှီကို မလိုလားကြောင်း ကြည့်မရကြောင်းကိုသာ ဖွင့်ဟပြောနေ၏။

"မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ဗေဒင်သွားမေးပြီး ယတြာချေပေးမှ ပဲ၊ ဒါမှ တည့်သွားမယ်၊ ကြည် ကြည်နဲ့ တိုင်ပင်မှ ပဲ"

ဒေါ်မိမိဆွေက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတော့သည် ။

ဆုစံမှီကတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ငို၍ ကောင်းနေဆဲ ဖြစ်သည် ။

မိမိ၏ အောင်မြင်မှုအတွက် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်ခွင့် မရခဲ့ပေ။ အစဉ်အမြဲ ရဲဝင့်ခေါင်၏ နှောင့်ယှက်ငြို့ ငြင်မှုကို ခံနေရ၍ တစ်ခါတစ်ရံ ပြေးထွက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာမိသည် ။

"တီ တီ တီ"

အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆုစံမှီ တုန်လှုပ်သွား၏။
မိမိဖုန်းပိတ်လိုက်၍ မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ရဲဝင့်ခေါင်ရောက်လာသည်
လားဟု စိုးရိမ်မိပြီး တံခါးကို လျင်မြန်စွာ စေ့ပိတ်လိုက်၏။

"တီ တီ တီ"

ဟွန်း အဆက်မပြတ် တီးနေ၍ ဧည့်သည် ဟု ယူဆသော်လည်း
မိမိအငိုမျက်နှာနှင့် ထွက်မတွေ့ချင် သဖြင့် တံခါးပိတ်ထားလိုက်သည် ။

နေ့လယ်နေ့ခင်း ပျင်းလွန်း၍ စာအုပ်ငှားဖတ်လိုက်၊ အိပ်လိုက်နှင့်
သာ အချိန်ကုန်နေသည် ။ ဘာမှ ရေရေ ရာရာ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပေ။

"မမလေး ဧည့်သည် ပါ၊ မမလေး သူငယ်ချင်းပါ"

"ဟင်"

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက တံခါးခေါက်ကာ သတိပေးလိုက်သဖြင့်
ဆုစံမှီ အံ့အားသင့်၍ ဆံပင်ကို အနည်းငယ် ပြုပြင်ပြီးသင်လိုက်ပြီး
သနပ်ခါးတို့ ပတ်လေးနှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် ရိုက်ကာ
ထွက်လာလိုက်သည် ။ ဘယ်သူမှန်း မသိသော်လည်း
စာမေးပွဲအောင်ပြီးကာစ မျက်နှာသည် အငိုမျက်နှာ မဖြစ်သင့်ပေ။

"ဟင် မင်းထွဋ်ဦးပါလား"

"စံမှီ ဒို့က ဓာတ်ပုံလေးတွေ လာပို့တာပါ"

"အော်"

နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားသည် ။ မင်းထွဋ်ဦးသည် အခုတလော
စာမေးပွဲအောင်ပြီးမှ သူ့အပေါ် အတော်လေး အလေးထား၍
ဆက်ဆံသည် ကို သတိထားမိလိုက်သည် ။

"စံမီ နေမကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းပါတယ် ရေချိုးမလို့ ပြင်နေတာ"

"အော် တော်သေးတာပေါ့၊ စံမီ အမှတ်စာရင်းထုတ်တဲ့ နေ့ကျရင် ကိုယ်တို့ အတူတူသွားကြရအောင် နော်"

"အင်း သွားမယ်လေ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးစုသွားကြတာပေါ့၊ ဓာတ်ပုံတွေက အများကြီးပါလား"

"လျှပ်တစ်ပြက်ရိုက်ချက်လေးတွေကို ကြိုက်တာနဲ့ ကူးထားတာ၊ တကယ်လို့ စံမီကြိုက်တဲ့ ပုံဆိုရင် ကိုယ် ပုံကြီးချဲ့ပေးမယ်လေ"

ဆုစံမီ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

"ကိုမင်းထွဋ်က ဓာတ်ပုံရိုက်တတ်တယ်၊ ဝါရင့်ကြီး ကျနေတာပဲ"

"အင်း ငယ်ငယ်တည်းက ဓာတ်ပုံရိုက်တာကို ဝါသနာပါတယ်၊ ဒီဂျစ်တယ်ကိုတော့ ခုမှ ဝယ်ပေးတာ၊ အဲဒီဘက်ကို စိတ်ပါသွားမှာ စိုးလို့ ဖေဖေက ဝယ်မပေးသေးတာပေါ့၊ အခု စာမေးပွဲအောင်မှ ဝယ်ပေးတာ"

"ဟယ် ဒီပုံလေးက သိပ်လှတာပဲ၊ ဒါ ပထမဦးဆုံး ရိုက်တာပေါ့"

"ဟင်း"

လိပ်ပြာနှစ်ကောင်နှင့် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့်နေသည် ကို မလွတ် တမ်းရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"စံမီ အဲဒီပုံကို ကြိုက်လား"

"အင်း"

"ခဏနော်"

သူက ကဗျာကယာ ကားပေါ်ဆီပြန်သွားပြီး တစ်ပေကျော်ကျော်
အမြင့်ရှိသည့် မှန်ပေါင်တစ်ခုကို တယု တယ ဝွေလာလိုက်သည်။

သူ့ရှေ့တွင် စက္ကူပတ်ကို ဖြေလိုက်သောအခါ...

"ဟင်"

ဆုစံမှီ အံ့အားသင့်သွား၏။

စောစောကပုံကို ပုံကြီးချဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည် ။
လိပ်ပြာလေးနှစ်ကောင်၏ အရွယ်အစားနှင့် ဆုစံမှီ၏
စိတ်ဝင်စားနေသော မျက်လုံးလေးမှာ တလဲ့လဲ့တောက်ပလျက်။

"ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိပ်သဘောကျလို့ သိမ်းထားမလို့ ပါ၊
နောက်မှ ပြန်ကူးပြီး ယူတော့မယ်၊ စံမှီ ကြိုက်ရင် ယူထားပါ"

"ကျေးဇူးပဲ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဟင်"

"ကျွန်တော့်လက်ဆောင်ပါဗျာ၊ ပထမဦးဆုံးရိုက်တဲ့ ပုံမို့
ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက သိပ်သဘောကျပြီး ပုံ ကြီးချဲ့ခိုင်းတာပါ"

ယောက်ျားလေးတစ်ဦး၏ ပထမဦးဆုံး လက်ဆောင်မို့ မနေတတ်
မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားပြီး ထိုလက် ဆောင်သည် မိမိ၏ အသည်းနှလုံးကို
စိုက်ချလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် စာမေးပွဲအောင်ရေးကိုသာ အဓိကထားပြီး
စာထဲစိတ်ဝင်စားခဲ့သော ဆုစံမှီ၏ စေ့ပိတ်ထား သော တံခါးမှာ
အလိုလိုပွင့်သွားလေ၏။

"ကိုယ့်ဖေဖေက ဓာတ်ပုံဆရာပါ၊ ပန်းချီလည်း ဆွဲတယ်၊ အခု
ကိုယ်က ဖေဖေရဲ့ သားဆိုတော့ အဲဒါကို ဝါသနာပါနေတယ်"

"သူ ဆေးမတတ်တော့ဘူးလား"

"တက်မယ်၊ ကိုယ့်မေမေက တက်စေချင်တယ်လေ၊ ကိုယ်က မေမေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ကြိုးစားပေး တာပါ၊ ဓာတ်ပုံကတော့ ဝါသနာအရပေါ့ စံမှီရော"

"မသိသေးဘူး အမှတ်စာရင်းအရပဲလေ"

စကားပြောရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြည့်ဖြစ်ဘဲ ဓာတ်ပုံလေးများကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ ကြ၏။

"အယ် ဒီပုံ"

လေတိုက်၍ ပိုးဂါဝန်ပန်းရောင်လေးမှာ နောက်သို့ ဆံနွယ်များ နှင့် အတူ လွင့်မျောလျက် ဘေးတိုက် အနေအထား လမ်းလျှောက်နေပုံနှင့် ဆံနွယ်များကို လက်နှင့် သိမ်းနေသည့် ပုံကို အမိအရ ရိုက်ထားသည် ။

"တကယ်ကို ရိုက်တတ်တာပဲ"

"ကိုယ့်ဖေဖေကလည်း ပြောတယ်၊ သူ့ထက်သာရမယ်တဲ့ ဒီလိုလျှပ်တစ်ပြက်ပုံတွေဆိုရင် ဖေဖေက သိပ် သဘောကျတာ၊ ပြီးတော့ စံမှီကလည်း လှတယ်၊ သဘာဝကျတယ်"

"အယ်... အဲဒီလောက်တောင်လား ကြည့်စမ်း"

သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ ပြောင်ချော်ချော်အမူအရာလုပ်၍ "ရှူး တိုးတိုး" ဟု နှုတ်ခမ်းရှေ့မှ လက်ညှိုးထောင်ထားသည့် ပုံမှာ ဆုစံမှီအား ရှက်စိတ်နှင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်စေသည် ။

"ကြည့်စမ်း ဒို့အမှတ်တမဲ့ ပြောင်နေတဲ့ ပုံကိုပါ ရိုက်ထားတာကိုး"

"သိပ်သဘာဝကျတာပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အတင်းပြောနေတာလေ၊

ဝိပြင်တယ်နော်"

"ဟင်း ... ဟင်း... ဟင်း"

စံမှီ သဘောကျစွာ ရယ်မောနေစဉ် ခြံဝင်းထဲသို့ ကားတစ်စီး ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက် လာပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ဘရိတ်အုပ်သံ ကား အလွန်ကျယ်လောင်သွားလေသည် ။ ဆုစံမှီ ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။ "ရဲဝင့်ခေါင်" ကားက လွဲ လို့ ဘယ်သူ့ကားမှ မဖြစ်နိုင်ပေ။

"ဟင်း"

ဆုစံမှီ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါသွား၏။ ရဲဝင့်ခေါင် တစ်ခုခု ပြောလိုက်မှာ စိုးသဖြင့် ဓာတ်ပုံများကို သိမ်းရန်ကြိုးစားသော်လည်း အချိန်မမီလိုက်ပေ။

ရဲဝင့်ခေါင်က ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်၍ ကားပေါ်မှ ကယျာကယာပြေးဆင်း လာပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြေး တက်လာလိုက်၏။

ဧည့်ခန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာရှိနေသော မင်းထွဋ်ဦးနှင့် ဆုစံမှီကို တွေ့ရ၍ သူ့မျက်နှာ တင်း ကနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

ဘာမျှ မပြောဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လျက်...

"ကြီးမေ ကြီးမေ"

အော်ဟစ်ရင်း တဒုန်းဒုန်းခြေသံက ဆုစံမှီ၏ ရင်ကို တုန်ခါစေသည်

။

"စံမှီ ခွဲပြန်တော့မယ်နော်"

မင်းထွဋ်ဦးကို မော်ကြည့်လိုက်သော အကြည့်မှာ မျက်ရည်လေးများ ရစ်ဝဲလျက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေ ဟန်မို့ မင်းထွဋ်ဦး သနားသွား၏။

"ဒို့အတွက် စံမှီပြုသနာဖြစ်ရင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်"

"ရပါတယ်၊ သူက စံမှီကို အမြဲအပြစ်ရှာနေတဲ့ သူပဲ၊ ဒီလိုပဲ ရှောင်နေရတာ"

ပြောရင်းက ဓာတ်ပုံများကို သိမ်းရင်း အိတ်ထဲစုထည့်လိုက်၏။ မင်းထွဋ်ဦးကပါ ဝိုင်းသိမ်းပေးက အမှတ်တမဲ့ ဂျိုက်ဘုတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"စံ မှီ မှာ ဖုန်းရှိတယ်လား၊ ကိုယ်မှတ်သွားမယ်၊ ညကိုးနာရီ ဖုန်းဆက်မယ်နော်"

ရင်ထဲ သိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ဘာမျှ မပြောလိုက်နိုင်မီ အိတ်ထဲမှ ဘောလ်ပင်နှင့် လက်ဝါးမှာ ရေးမှတ်လိုက်၏။

"သွားပြီ စံမှီ စောင့်နေနော်"

အမှတ်တမဲ့ ရပ်လိုက်၏။ မင်းထွဋ်ဦး၏ လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းများကြောင့် လိုက်မပို့ဖြစ်တော့ပေ၊ အားပေးသော အပြုံးနှင့် ပြုံးကာ လက်မလေးထောင်ပြရင်း...

"စံမှီ ဆေးမှတ်မိပါစေ"

ခေါင်းလေးငဲ့ကာ လက်မလေးထောင်ပြသွားသော မင်းထွဋ်ဦး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ဆုစံမှီရင်ထဲ သိမ့်ကနဲ တုန်လှုပ်သွား၏။

ရုပ်ချော စာတော်သော မင်းထွဋ်ဦးကို ကျောင်းမှာ ရော ကျူရှင်မှာ ပါ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်း၍ သဘော ကျနေကြ၏။ ထိုထဲတွင် မိမိမပါဝင်ခဲ့ပေ။

အခု ရင်ခုန်နေပြီဆိုတော့ မင်းထွဋ်ဦးကို သဘောကျတဲ့ ထဲမှာ

မိမိပါဝင်နေပြီလား။ မင်းထွဋ်ဦးကရော ဘာလို့ သူ့ပုံကို ရွေးရိုက်ပြီး ပုံကြီးချဲ့ထားရပါလိမ့်။

"ကြီးမေ ဗိုက်ဆာပြီလေဗျာ"

"အေးပါဟယ် ဒီအချိန်ကျမှ ဘာမှ မစားရသေးဘူးလားကွယ်"

ရဲဝင့်ခေါင် ဆင်းလာချိန်နှင့် မင်းထွဋ်ဦးပြန်သွားချိန် အကိုက်မို့ ဆုစံမှီမှာ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်မိ သည်။

"ဟဲ့ စံမှီ ပုံကြီးက လှလိုက်တာ ဘယ်သူလာပေးထားလဲ၊ ပန်းချီဆွဲထားတာ ကျနေတာပဲ"

ဆို ဖာ နော က် မီ မှာ အမှတ်တမဲ့ တင်ထားသော ပုံကို
မသိမ်းလိုက်နိုင်မီ ကြီးကြီးမေက မြင်သွားကာ တအံ့
တဩပြောလိုက်၏။

"သူ့ရည်းစားလာပေးသွားတာလေ"

"အော် မင်းထွဋ်ကလေးလား၊ အေးဟဲ့ မင်းထွဋ်လေးက ဓာတ်ပုံ ရိုက်တတ်သားပဲ"

ကြီးမေက ဝမ်းသာအားရနှင့် ပုံကြီးကို ရွမ်းရွမ်းစားစား ကြည့်နေ၏။

"ကြီးမေကလဲ နောက်မှ ကြည့်ပါ ထမင်းဆာပြီဗျ"

"အော် အေး အေး အေး"

"ရပါတယ် ကြီးမေ သမီး ခူးပေးပါ့မယ်"

ဆုစံမှီက မျက်နှာလုပ်ကာ ကပျာကယာ မီးဖိုဘက် ထွက်လာခဲ့၏။

ချက်ချင်း ဂက်စ်အိုးဖွင့်ကာ ဟင်းချိုအိုးတည်လိုက်၏။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက အဝတ်လျှော်နေ သဖြင့် ခေါ်မခိုင်းတော့ဘဲ
ဆီပြန်ကြက်သားဟင်းတစ်ခွက်၊ ငါးချဉ်ရည်တစ်ခွက်၊
အစိမ်းကြော်တစ်ခွက်ကို လျင်မြန်စွာ ထည့်ကာ ထမင်းစားခန်းသို့
ထွက်လာလိုက်၏။

"မြန်မြန်လုပ်"

စား ပွဲ မှာ ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်ကာ အသင့်ထိုင်စောင့်နေသော
ရဲဝင့်ခေါင်၏ တည်တင်းတင်းမျက်နှာ ကြောင့် စံမှီ
သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချလိုက်မိသည် ။

ထမင်းအုပ်နှင့် ထမင်းပန်းကန်ကို ချပေးလိုက်ပြီး
ဟင်းချိုအိုးအတွက် မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်စဉ်...

"ဟင်းချိုမရှိတော့ဘူးလား"

"ဟဲ့ ရှိတယ်လေ"

ကြီးမေက အော်ပြောပြီး ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာစဉ် ဆုစံမှီက
ဟင်းချိုမပူသေး၍ စောင့်နေရာမှ မစောင့်တော့ဘဲ မီးပိတ်ကာ
အမြန်ထည့်ပေးလိုက်၏။

အနည်းငယ် နွေးရုံသာ။ ရဲဝင့်ခေါင်က
တစ်ဇွန်းခပ်သောက်ကြည့်ရာ...

"ဟင် ဟင်းချိုကလည်း အေးစက်လို့ "

"နွေးရုံပဲရှိသေးတာပဲ ကိုရဲပဲဆာပြီဆို"

"နင် အရွဲ့တိုက်တာလား၊ ငါက ဟင်းချိုကိုပူမှ ကြိုက်တာ နင်
မသိဘူးလား"

"အော် ပေး ပေး ကြီးမေ နွေးပေးပါ့မယ် သားရယ်၊ ဂက်စ်နဲ့ က မြန်ပါတယ်တော်"

ကြီးမေက သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကဗျာကယာဝင်လိုက်ပြီး ဟင်းချိုပန်းကန်ယူသွားသောကြောင့် ဆုစံမှီလည်း ထွက်ပေါက်ရသွားသဖြင့် အနားမှ လစ်ထွက်သွားသည်။ ။

ရဲဝင့်ခေါင်က စွေကြည့်ပြီး မကျေမနပ်နှင့် ဇွန်းခက်ရင်းကို အသံမြည်အောင် ကြွေပန်းကန်မှာ ဆောင့်ချ လိုက်ရင်းက...

"အောက်ခြေလွတ် ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ ပုံ"

သံစဉ်ပြင်းငြင်းမှာ ဆုစံမှီနောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသော်လည်း ရဲဝင့်ခေါင်၏ ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်းမှာ အကျင့်ဖြစ်နေသဖြင့် အရေထူကာ တစ်ဖက်နားမှ ဝင်ပြီး တစ်ဖက်နားမှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည် မှာ ထုံးစံတစ်ခုပင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ထုံပေပေနှင့် အရေးမစိုက်သလို နေနေခြင်းပင်လျှင် ရဲဝင့်ခေါင်အတွက်ပို၍ မခံချင်စရာ၊ ဒေါသ ဖြစ်စရာ ဖြစ်နေ၏။

ဆုစံမှီကတော့ သူ၏ ဓာတ်ပုံများကို ကဗျာကယာသိမ်းလိုက်သည်။ ။ မင်းထွဋ်ဦး၏ ဂရုတစိုက်နှင့် ပြုမှု လိုက်သော အပြုအမူကြောင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားကာ ပီတိဖြစ်ပြီး ဝမ်းသာမှုကြောင့် တုန်ရီလိုက်လှဲနေတော့သည်။ ။

မွေးစားမိဘအရိပ် ခိုလှုံရသည် မှာ အေးမြသော်လည်း ရဲဝင့်ခေါင်ကြောင့် စိတ်ချမ်းသာမှု မရခဲ့ပေ။ မိမိ အား ဂရုစိုက်သူ မေတ္တာထားသူ စာနာတတ်သူ မင်းထွဋ်ဦးနှင့် ဆိုလျှင်...

"အို ငါ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ အခုမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ

ရှိသေးတာ"

အတွေးများ ထဲမှ ရုန်းထွက်ပြီး ရှက်စနိုးနှင့် ပြုံးလိုက်သည် ။
စောစောက ဝမ်းသာမှုကြောင့် စိတ်လှုပ် ရှားနေ၍ သေသေချာချာ
မကြည့်မိလိုက်သော ဓာတ်ပုံများကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ဖြန့်ချကာ
တစ်ခုချင်း ယူ၍ ကြည့်မိ သည် ။

"သူ ရိုက်ပေးတဲ့ ပုံတွေဆိုတော့ သူ့ပုံက တစ်ပုံမှ မပါပါလား၊ အင်း
ငါ့ပုံတွေက သိပ်လှနေတာပဲ၊ သဘာ ဝ လည်း ကျတယ်၊
သိပ်ရိုက်တတ်တာပဲ"

ဆုစံမှီ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားမိသည် ။ မိမိ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင်
လှပသောပုံလေးများကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အရိုက်ခံ၍
မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကြည်နူးစိတ်ကလေးဖြင့်
တစ်မိမိမိကြည့်လို့ မဝတော့ပေ။

မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် နှစ်နှစ်ကျော်အတွင်း မိမိ၏
ရုပ်သွင်မှာ ပြောင်းလွဲ လာပြီး ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်သို့
ရောက်လာခဲ့သည် ကို လုံးဝသတိမထားလိုက်မိပေ။

အမှတ်မထင်သော ကာလလေးမှာ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ပြီးတော့ ဒီနှင်းဆီပန်းငုံလေး မပွင့်တပွင့်အချိန်မှာ ပင်
လိပ်ပြာလေးများ ခိုနားရန် ကြံရွယ်ကြပြီလား။

"ငါ့ကိုပဲ ဘာလို့ ဒီလောက် ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပေးနေရတာလဲ
မင်းထွဋ်ဦးရယ်၊ နောက်ပြီး ဘာလို့ ဒီလောက် ကြီးမားတဲ့ ပုံကြီးကို ငါ့ကို
လက်ဆောင်ပေးရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ တစ်နေ့နေ့မှာ
မင်းပြောလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဘယ်လိုအဖြေပေးရမလဲ"

ရင် ထဲမှာ သိမ့်ကနဲ ငြိမ့်ကနဲဖြစ်သွားကာ ပုံကြီးချဲ့ထားသောပုံကို ကြည့်၍ ပီတိအပြုံးနှင့် တစ်မိမ့်မိမ့် ကြည့်ကာ ကျေနပ်နေစဉ်...

ရုတ်တရက် အိပ်ရာဘေးတွင် ထားထားသော တယ်လီဖုန်းကို သတိရသဖြင့် မနေနိုင်စွာ ခလုတ် ကလေး ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်သူ့ဆီဆက်ရရင် ကောင်းမလဲ၊ ဒီဓာတ်ပုံအကြောင်း ဆက်ပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် ကို ခေါ်ပြီး အိမ်ကိုလာကြည့်ခိုင်းမှ ပဲ၊ သူတို့ ဆီက ဘယ်လိုဝေဖန်သံ ထွက်လာဦးမလဲ"

ဆုစံမှီ၏ အတွေးများ ထဲတွင် သူငယ်ချင်းများ ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာဖွေရင်း အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို စဉ်းစားနေစဉ်...

"ကုကူ... ကုကူ... ကုကူ..."

"ဟဲ့..."

ဖုန်းလေးကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားစဉ် ရုတ်တရက် အသံမြည်လာသောကြောင့် လန့်သွား၏။

ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်လာသော ဖုန်းမို့ ရင်ခုန်လှုပ် ရှားကာ ဘယ်သူ့ဆီမှ ဆက်သည့် ဖုန်းလဲဟု မကြည့်မိဘဲ ကပျာကယာ နားထောင်လိုက်၏။

"ဟဲလို"

"ဘာလို့ ဖုန်းကိုဖွင့်ထားတာလဲ ပိတ်ထားစမ်း"

"အာ"

ကျယ်လောင်သော မိုးချိန်းသံကြီးကြောင့် လန့်ဖျပ်၍ ဖုန်းခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ ပိတ်လိုက်ရသည်။ ။

သွားပြီ။ အပျော်လေးတွေ ပြုပျက်သွားလေပြီ။ ကိုရဲနဲ့ ဘယ်လိုမှ
ရှောင်ပုန်းနေလို့ မရပါလား။
